

Indtægt gaar til militære Udgifter, medens man samtidig har barberet de civile Budgetter saa meget som muligt. Man kan ikke kalde denne Finanslov for en barberet Puddel, men man maatte her anvende et andet Billede, nemlig at denne Finanslov er klippet som en Løve. Paa de civile Omraader er der barberet meget eftertrykkeligt, men paa hele det militære Omraade har man ladet Haarene gro, saa meget de ville, der er den langhaaret nok. Det er en uforholdsmæssig Del af Statens Indtægter, der skal anvendes til Militærvæsen. Jeg tror ikke, at der er mange andre Lande end Sverige, i hvilke man nogen Sinde har været oppe paa at give $\frac{1}{3}$ af Statens samtlige Indtægter ud til Militærvæsen, og det sidste Valg i Sverige har ogsaa vist, hvilke Bagslag den Slags Forhold kunne have. I det hele taget maa man sikkert sige, at det Finanslovsforslag, som her foreligger til Behandling, er det krasseste Højreforslag, som nogen Sinde er blevet forelagt den danske Rigsdag. Dets fremtrædende Ejenommeligheder ere nemlig mægtige ekstraordinære og store og stadig voksende ordinære Militærudgifter og Beparelser paa alle civile Omraader og som en Følge af denne Finanslovsforslagets Beskaffenhed Forslag om nye store Skatter og den væsentlige Del af disse igen som nye store Forbrugsskatter. Alt dette er lige stik imod Venstres Principper og saa ren og skær, saa klar, ja saa krystalklar Højrepolitik, som man overhovedet kan tænke sig. Det var i Sandhed ikke sunget ved Venstres Vugge, at dets Politik skulde munde ud i, at vi byggede Fæstninger for Penge, som vi laante i Udlandet paa Veksler — den højtærede Finansminister er vel den største Specialist i det Fag at laane paa Veksler, som vi nogen Sinde have haft her i Landet —, og munde ud i store ordinære og ekstraordinære Militærudgifter, som skulle dækkes ved Laan og ved nye store Forbrugsskatter. Det forekommer mig derfor ogsaa, at det vilde være blodig Utaknemmelighed, hvis ikke hele Højre med Generalerne og Militærmusikken i Spidsen sluttede sig trofast og varmt omkring Ministeriet, og at Generalen tjente den sidste Maaned med.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) talte om Generalstrejke. Jeg tror nu ikke, det er saa farligt med denne Generalstrejke. Hvad er der sket? En General, som skulde gaa om en Maaned, har foretrukket at gaa allerede nu. Ja, det er dog ikke store Sager; der er ikke sket store Ting derved. En Generalstabschef, som kunde have ønsket

at fratræde sin Stilling som Chef for Generalstaben og saa gaa over i en anden Generalstilling, har betænkt sig og er bleven staaende som Generalstabschef. Et Par enkelte Generaler have udtalt sig paa en udisciplinær Maade, hvilket formodentlig vil faa den Følge, som deraf rimeligt bør komme. Den højtærede Forsvarsminister behøver saamænd ikke at være bange for en bestemt Optræden overfor disse Generaler. Man ser jo den samlede Højrepressen, saa vidt som den tør for sine naive Læseres Skyld, støtte den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister mod Generalerne og Sagkundskaben. Og det er saamænd ikke underligt, at den gør det. Det vilde dog være ganske urimeligt, om Højre ikke skulde vurdere det nuværende Ministeriums politiske Fortjenester saa højt, at det tilsidesatte Hensynet til nogle misfornøjede Generaler. Det er ikke, fordi der ikke har været Højtidelighed nok i denne Sag, for det er saamænd foregaaet med al mulig Højtidelighed tidligere. Det strækker sig over mange Aar, hvad der foregik i dette Garnisonsspørgsmaal. I Forsvarskommissionens Betænkning har den højtærede nuværende Forsvarsminister i Juli 1908 selv sat sit Navn under et Forslag om, at Garnisonen skulde flyttes fra Fredericia. Aaret efter, den 12. Februar 1909, udtaler den daværende Forsvarsminister, den nuværende Finansminister: „I Jylland—Fyn ville Aarhus, Randers, Viborg, Aalborg og Odense blive opretholdt som Garnisonsbyer. Desværre ere alle enige om — og denne Enighed har ogsaa strakt sig til Kommissionen —, at de ved Bælterne beliggende nuværende Garnisonsbyer ville være for udsatte for Angreb fra Søsiden til at kunne benyttes som Mobiliseringscentre, og det vil igen sige til at kunne benyttes som Garnisonsbyer“. Og for at ingen skal mangle, kommer ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) til. Thi den 18. Oktober 1909 udtalte den daværende Forsvarsminister J. C. Christensen — det er i en Skrivelse til Fredericia og Nyborg Byraad —, „at man desværre saa sig nødsaget til at opgive disse Byer som fremtidige Garnisonsbyer, da det af fornyede Overvejelser ved de to Generalkommandoer og Generalstaben fremgik, at disse Garnisoners Ophævelse maatte anses som en uundgaaelig Nødvendighed“. En uundgaaelig Nødvendighed! Derefter har den nuværende højtærede Forsvarsminister alligevel ladet Garnisonen forblive i Fredericia, og det har saa givet Anledning til denne lille Episode med Generalerne, som jeg antager allerede er drevet over og neppe betyder noget videre,